

разказникъ-тъ е свободенъ да избира кое-то ще, може да избере нѣщо, кое-то да не е съотвѣтственно на цѣль-тъ. За това трудно е да си въобрази едно дѣло изобилно, вѣроятно и драматическо. Огистинихъ въображеніе-то е въ мѣтанія-та си, нѣ ако не ся води отъ разума, пада въ заблужденіе и става смѣшно и беспѣтно.

Трѣбва прочее да ся избере първо единъ добъръ и приличенъ прѣдмѣтъ, кой то да угоди и възбуди читателя. За да е угоденъ, трѣбва да забавлява ума съ нѣкаквы особны удоволствія; а за да бѣде любопытенъ, трѣбва да възбужда, или възблагодарява нѣкожъ отъ наши-ти личны страсти.

Какъвъ ще да е прѣдмѣтъ-тъ, или даденъ или измысленъ, трѣбва всякога да съотвѣтствова на помѣстны-ты шарове, сиречь: дѣло-то да е съобразно съ разнообразія-та на врѣмя-то, въ кое-то ставатъ и народа у кого-то ся случява, и на лица-та, что участвувать въ него.

И тъй за да стчини нѣкой си една прикѣска, или една басня, трѣбва първо да познава народны-ты права, сърдце-то на челоуѣка, вліяніе-то на въспитаніе-то, простыя вървежъ на пройсшествія-та, разны-ты обстоятелства, отъ дѣто захващатъ работы-ты, и до дѣ ся въспиратъ; второ трѣбва да ся распознавать подробно собственны-ты и особны свойства на одушевленны-ты или неодушевленны сщества, что ся поставятъ въ сѣтѣж-тъ; да ся различаватъ свойства-та имъ, кои-то сж общи съ свойства-та на другый видъ сщества, и повече да ся разумѣжтъ сходства-та, что имжтъ съ характера, нужды-ты